

Arrest

nr. 97 893 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 september 2012 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. SAMPERMANS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 13 november 2008 als minderjarige toe op Belgisch grondgebied en diende op 27 november 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 6 januari 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 1 april 2011 een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Verzoeker diende op 19 april 2011 een derde asielaanvraag in.

1.6. De commissaris-generaal nam op 27 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde beroep in tegen deze beslissing waarna de Raad bij arrest van 19 december 2011 de afstand van geding vaststelde (RvV 19 december 2011, nr. 72 057).

1.7. Op 22 november 2011 ging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot de intrekking van de in punt 1.6. vermelde beslissing.

1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 augustus 2012 een nieuwe beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 13 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de wijk Bazar Iraq gelegen in de stad Herat. U bent een Tadzjiek van etnische origine en bezit de sjjiitische geloofsovertuiging. Toen u twee jaar oud was overleed uw biologische vader N.(...) A.(...). Twee maanden later hertrouwde uw moeder met de Tadzjiek R.(...). Samen kregen ze nog drie kinderen. Uw stiefvader werkte als schoenmaker. Van uw zevende tot negende levensjaar ging u naar de school Sadiqiya. Nadien weigerde uw stiefvader u nog naar school te laten gaan. U leefde een geïsoleerd bestaan in Afghanistan en vreesde op een dag ontvoerd te worden en te misbruikt.

Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan begon u een intieme relatie met M.(...), een buurmeisje van uw tante en oom B.(...). Zij woonden in de straat Morgh Faroshi in de wijk Bazar Iraq. Op een avond waren u en uw familie bij uw oom B.(...) uitgenodigd voor een etentje, net als M.(...) en haar familie. U maakte een handgebaar naar haar en jullie ontmoetten elkaar even later alleen op straat. U bracht M.(...) naar uw ouderlijke woning waar u seksuele betrekkingen met haar had. Enige tijd later zocht de familie van M.(...) haar bij u thuis. Toen ze ontdekten wat er gebeurd was wilden ze u alleen nog maar vermoorden, maar ze geraakten uw woning niet binnen. De volgende dag sprak u M.(...) bij uw oom B.(...). Ze was zwaar geslagen door haar familie. Uit vrees te worden vermoord, besloten u en uw familie dat u Afghanistan diende te verlaten. U ging naar Darwazai Kandahar te Herat, waar een mensensmokkelaar u in een container op een vrachtwagen verstopte. U reisde op deze wijze gedurende twee en een halve maand alvorens Griekenland te bereiken. U verbleef er twee weken. U ontmoette er een man die bereid was u voor €100 een vals paspoort en een vliegtuigticket te regelen. Vanuit Athene reisde u vervolgens per vliegtuig naar Brussel. U werd er in het bezit van een vals paspoort opgepakt door de luchthavenpolitie. U vroeg hier asiel aan op 27 november 2008.

Op 10 april 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Op 6 januari 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. Ter staving van uw asielrelaas legde u een Afghaans paspoort voor dat u verkreeg op de Afghaanse ambassade te Brussel en enkele foto's van uw moeder inclusief de enveloppe waarin ze werden opgezonden. Uw asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

Op 19 april 2011 diende u een derde asielaanvraag in. Op 28 september 2011 betekende het Commissariaat-generaal u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de status van subsidiaire bescherming. Deze beslissing werd ingetrokken op 22 november 2011.

In het kader van onderhavige asielaanvraag volhardt u in het asielrelaas en de asielmotieven die eerder geen aanleiding gaven tot het toekennen van een beschermingsstatus.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een bevestigingsbrief voor van uw dorpschouder aangaande de dood van uw vader. Tevens ook een aantal documenten die verwijzen naar de contacten die er geweest zijn met de Belgische ambassade van Islamabad om de verblijfplaats van uw moeder te bevestigen en een bijhorend schrijven van bureau Minteh. Tevens een kopie van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) met nr. 57485 en een begeleidend schrijven van uw advocaat. Op 8 februari 2012 ontving het CGVS vier kopijen die verwijzen naar de opname van uw moeder in een ziekenhuis in Herat. Dit ontving u per fax.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico op het lijden van ernstige schade te lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 10 april 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming nam. Er werd immers geconcludeerd dat er ernstig diende getwijfeld te worden aan uw afkomst en u door het afleggen van bedrieglijke verklaringen het CGVS in de onmogelijkheid stelde om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarom u deze plaats heeft verlaten. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u een Afghaans paspoort neer dat u tegen betaling bekwam op de Afghaanse ambassade te Brussel op 15 mei 2009. Dit paspoort hebt u verkregen louter op basis van uw persoonlijke verklaringen, waaraan het CGVS geen geloof hecht. Een identiteitsdocument kan alleen als ondersteunend element dienen indien dit in overeenstemming zou zijn met de door u gedane verklaringen op het CGVS, wat in casu niet het geval is. Verder dient te worden gesteld dat in de eerste beslissing van het Commissariaat-generaal niet zozeer uw Afghaanse nationaliteit werd weerlegd, maar dat er werd vastgesteld dat uw beweringen omtrent uw verblijf in Herat ongeloofwaardig waren. Zodoende bood u de asielinstanties geen zicht op uw werkelijke herkomst en achtergrond.

Verder legde u destijds drie foto's voor waarop uw moeder in Herat zou zijn afgebeeld. De bewijswaarde van de deze documenten is echter erg relatief. De persoon die afgebeeld is op de foto kan immers eender wie zijn. Stel dat het werkelijk uw moeder betreft, dan nog gaat het om een momentopname die geen ander licht werpt op de beoordeling van uw leefsituatie en verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa. Hetzelfde kan worden opgemerkt aangaande de kopijen die u per fax ontving aangaande de hospitalisatie van uw moeder.

In het kader van uw derde asielaanvraag legde u een brief voor waarin enkele dorpsverantwoordelijken de dood van uw biologische vader, circa vijftien jaar geleden, bevestigen. Er dient te worden opgemerkt dat ook dit document een gesolliciteerd karakter vertoont. Zoals u zelf aangaf vroeg u uw moeder om een document na het indienen van een derde asielaanvraag zodat de procedure zou worden verder gezet (CGVS, 24-08, p. 5). U bevond zich aldus in de mogelijkheid om dit document op een eerder tijdstip tijdens de behandeling van uw asieldossier voor te leggen. Verder beweerde u tijdens uw tweede asielaanvraag dat elk contact met uw moeder heimelijk diende te gebeuren uit vrees dat uw stiefvader hiervan op de hoogte zou komen en uw moeder derhalve in de problemen zou komen (zie verslag DVZ, 01.04.2011, vraag 37). Dat uw moeder vervolgens heel wat regioverantwoordelijken zou hebben aangesproken om u een bevestiging van de dood van uw biologische vader te bezorgen, strookt niet met uw eerdere beweringen (CGVS, 24-08, p. 5). Bovendien werpt de bevestiging dat uw vader vijftien jaar geleden in Herat werd begraven überhaupt geen ander licht op de beoordeling van uw verklaringen aangaande uw leefsituatie en verblijfplaatsen voor uw komst naar Europa.

Ook de overige documenten kunnen de eerdere beoordeling van het CGVS niet wijzigen. In de documenten die betrekking hebben op het contact met de Belgische ambassade te Islamabad wordt immers nergens vermeld dat de gecontacteerde vrouw wel degelijk uw moeder is. Verder wordt er op geen enkel moment concrete informatie verschaft aangaande uw leefsituatie en verblijf voor uw komst naar Europa, noch van uw moeder. Wat meer is, uit het Minteh-verslag blijkt dat ook de Belgische ambassade twijfelt aan de oprechtheid van uw verklaringen en die van uw moeder. De overige documenten, het begeleidend schrijven van uw advocaat en het arrest van de RVV, hebben geen betrekking op uw asielrelaas en kunnen dus evenmin de beoordeling van het CGVS alsnog wijzigen.

Wat meer is, na het gehoor op het CGVS in het kader van uw derde asielaanvraag, werd nogmaals vastgesteld dat u door het afleggen van bedrieglijke verklaringen het CGVS in de onmogelijkheid stelt om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarom u deze plaats heeft verlaten. Zo legde u weinig coherente verklaringen af over de manier waarop u in contact bleef met uw familieleden na uw vertrek uit Afghanistan. Zo stelde u ten tijde van uw eerste asielaanvraag dat u met uw oom van vaderszijde, B.(...), contact diende op te nemen om met de overige familieleden, onder wie uw moeder, in contact te kunnen blijven. In het kader van uw derde asielaanvraag beweerde u dan weer nooit met B.(...) te hebben gesproken na uw vertrek uit Afghanistan, wat erg opmerkelijk is (CGVS, 24-

08, p. 8). Het contact met uw moeder zou ook via onbekenden zijn verlopen. Als het CGVS u vervolgens confronteerde met uw tegenstrijdige verklaringen beweert u plots dat uw oom vroeger wel een telefoon had en u hem wel eens had gesproken. Op een later tijdstip legt u andermaal andere verklaringen af. U beweerde nu plots dat het contact met uw oom via uw andere familieleden is ontstaan, wat net het tegenovergestelde is van uw eerdere beweringen (CGVS, 27-01, p. 3). U zou ook in staat geweest zijn uw contactgegevens zelf aan uw moeder te bezorgen, beweerde u plots. Dat uw verklaringen allerm minst coherent zijn en u die klaarblijkelijk aanpast naargelang de vragen die u worden gesteld, roept vragen op over de oprechtheid ervan.

Verder stelde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u zich geen enkel incident binnen de stad Herat kon herinneren (CGVS, p. 17). Tijdens uw derde asielaanvraag beweerde u dan weer dat ten tijde van uw vertrek een meisje uit uw wijk werd gekidnapt (CGVS, 24-08, p. 6). Als er even later gepolst werd naar de motieven waarom u destijds reeds na de tweede graad besloot om de school te stoppen verwees u naar de kidnapping van het desbetreffende meisje waardoor uw moeder bezorgd zou zijn geworden (CGVS, 24-08, p. 10). Nochtans beweerde u tijdens uw eerste asielaanvraag dat u reeds op negenjarige leeftijd de school achter u liet en pas op veertienjarige leeftijd Afghanistan hebt verlaten (CGVS, pp. 3 & 7). Hoe die kidnapping dan volgens uw verklaringen tijdens uw derde asielaanvraag vlak voor uw vertrek uit Afghanistan kan hebben plaatsgevonden, is een raadsel. Verder beweerde u tijdens uw eerste asielprocedure in Afghanistan niet naar de tv te hebben gekeken of naar de radio te hebben geluisterd (CGVS, p. 16). Als u heden over hetzelfde onderwerp wordt bevraagd, noemt u verschillende televisiezenders die schijnbaar toch uw aandacht wisten te trekken, wat erg merkwaardig is (CGVS, 24-08, p. 7). U gaf hierbij het voorbeeld van Tulsi, een Indische serie die u op Tolo bekeek. Als u echter gevraagd werd hoe de vrouw in de serie heet naar wie uzelf verwees, bleek u dat niet te weten. Nochtans heet de vrouw doodgewoon Tulsi, net als de serie zelf. Nogmaals komt hierbij de klemtoon te liggen op het ingestudeerde karakter van uw antwoorden en de bedrieglijkheid van uw asielmotieven.

Ten slotte bleken ook uw verklaringen over uw vertrek en reisroute allerm minst coherent te zijn. Tijdens uw eerste aanvraag stelde u tussen Afghanistan en Griekenland twee en een halve maand onderweg te zijn geweest. Toen u gevraagd werd namen van plaatsen te geven waar u onderweg was geweest, bleek u daar niet in te slagen (CGVS, p. 11). Heden blijkt u merkwaardig genoeg wel te weten dat u onder meer in Nimruz, Teheran en Istanbul bent geweest (CGVS, 24-08, p. 11). U beweerde nu ook 35.000 Afghani te hebben betaald om tot Griekenland te reizen. Vervolgens zou u 400 euro hebben betaald voor een vals paspoort (CGVS, 24-08, p. 12). Destijds had u het nochtans over 300.000 Afghani om Griekenland te bereiken en 100 euro voor een vals paspoort (CGVS, p. 12). Als u met deze verschillende verklaringen geconfronteerd wordt, zegt u het zich eigenlijk niet meer te herinneren, wat erg bevreemdend is (CGVS, 24-08, p. 12). Op een later tijdstip bekent u plots de ware toedracht van uw reisroute aanvankelijk te hebben achtergehouden (CGVS, 27-01, p. 4). Aldus dient nogmaals te worden vastgesteld dat u het CGVS niet in staat stelt een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of de redenen waarom u deze plaats heeft verlaten.

Derhalve kan u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van "artikel 10 van het EG-Verdrag" alsmede de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Naar aanleiding van de vaststellingen van de commissaris-generaal meent verzoeker dat eerst en vooral in aanmerking dient te worden genomen dat hij afkomstig is uit de stad Herat in Afghanistan die gelegen is in zeer onveilig gebied. Verzoeker wijst erop dat hij ten bewijze hiervan de overlijdensakte van zijn vader heeft bijgebracht, waarop Herat als plaats van overlijden vermeld is, dat hij foto's van zijn moeder heeft bijgebracht waarop bekende gebouwen in Herat te zien zijn en dat hij een bewijs heeft aangebracht dat zijn moeder in een ziekenhuis in Herat werd opgenomen. Volgens verzoeker tonen deze elementen duidelijk aan dat hij in Herat geboren is en daar heeft geleefd en dat het niet veilig is om naar daar terug te keren.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheden stelt verzoeker dat deze voortkomen uit het feit dat er tussen zijn eerste en onderhavige asielaanvraag liefst vier jaar verstreken is, waardoor het niet hoeft te

verbazen dat de huidige versie verschilt van die van 2008. Tevens stipt verzoeker aan dat hij bij zijn eerste asielaanvraag nauwelijks 15 jaar oud was en zijn verhaal deed net na de schokkende gebeurtenissen, waardoor het niet hoeft te verwonderen dat er verschillen optreden. Bovendien gaf verzoeker zelf aan dat hij zich de details niet meer precies herinnert, hetgeen niet betekent dat hij onwaarheden zou hebben verteld. Verzoeker vervolgt met een theoretische uiteenzetting over de zorgvuldigheidsplicht en besluit dat de bestreden beslissing op dit punt tekort schiet. Vervolgens brengt verzoeker artikel 3 van het EVRM en *“artikel 10 van het EG-Verdrag”* in herinnering waarna hij stelt dat dient te worden benadrukt dat hij geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst en dat er bij het onderzoek van een asielaanvraag rekening dient te worden gehouden met alle relevante feiten met betrekking tot het land van herkomst, zijn verklaringen en de documenten, de individuele situatie en de activiteiten die hij sinds zijn vertrek heeft uitgeoefend. Verzoeker beweert dat geenszins rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van het relaas en dat de verwerende partij het geenszins noodzakelijk achtte om de reële situatie te onderzoeken. Terloops stelt verzoeker dat *“de Afghaanse bescherming [...] geenszins voldoet aan de Europese maatstaven”*. Tenslotte herhaalt verzoeker de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor de subsidiaire bescherming en beweert hij dat hij, gezien zijn persoonlijke ervaringen in Afghanistan, geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Ter terechtzitting geeft verzoeker te kennen dat hij in zijn land van herkomst door zijn stiefvader seksueel zou zijn misbruikt.

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van *“artikel van artikel 10 van het EG Verdrag”*. Verzoeker werkt dit in zijn middel immers geenszins uit, noch toont hij aan op welke wijze dit verdragsartikel zou zijn geschonden. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Waar verzoeker beweert dat de neergelegde stukken duidelijk aantonen dat hij in Herat geboren is en daar heeft geleefd, stelt de Raad vast dat verzoeker voorbijgaat aan het feit dat de commissaris-generaal met deze stukken wel degelijk rekening heeft gehouden, zodat verzoeker op grond hiervan geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk kan maken. Vooreerst stelt de Raad vast dat de brief waarin dorpsverantwoordelijken het overlijden van verzoekers biologische vader bevestigen (AD intrekking, stuk 13, bevestiging overlijden vader) geen officieel document is, zoals verzoeker zelf bevestigt (AD gedeelte na intrekking, stuk 5A, gehoorverslag CGVS 27 januari 2012, p. 6). Bovendien vormt de plaats waar verzoekers biologische vader in de jaren '90 zou zijn overleden geen bewijs dat verzoeker zelf in Herat geboren is en aldaar geleefd zou hebben, zoals hij beweert. Hetzelfde geldt voor de foto's van zijn moeder die in Herat zouden zijn genomen. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, kan niet worden gegarandeerd dat de vrouw die erop is afgebeeld verzoekers moeder is en tonen foto's, die per definitie momentopnames zijn, geenszins aan dat verzoeker geboren en getogen zou zijn in Herat. Ook de hospitalisatie-attesten van verzoekers moeder, die verzoeker tijdens zijn laatste gehoor had aangekondigd (AD gedeelte na intrekking, stuk 5A, gehoorverslag CGVS 27 januari 2012, p. 6) en die blijkens de bestreden beslissing op 8 februari 2012 werden overgemaakt, vormen absoluut geen bewijs van verzoekers herkomst uit Herat. Verzoeker heeft dus niet aannemelijk gemaakt werkelijk afkomstig te zijn uit Herat, zoals hij in zijn middel poneert.

2.5. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat bepalende ervaringen in zijn leven dermate in diens geheugen gegrift staan dat hij daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker incoherente en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de contacten met zijn familieleden in Afghanistan, over de incidenten in de stad Herat, over de vraag of hij al dan niet televisie keek in Afghanistan en over zijn reisweg. In zijn middel betwist verzoeker de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet, maar tracht hij de tegenstrijdigheden te rechtvaardigen door te verwijzen naar het tijdsverloop tussen zijn asielaanvragen, het feit dat hij nauwelijks 15 jaar oud was en zijn verhaal deed na traumatische ervaringen, waardoor het normaal is dat er verschillen optreden. De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden betrekking hebben op fundamentele aspecten van zijn profiel. De Raad wijst er ook op dat verzoeker niet wordt verweten dat hij zich details niet meer kan herinneren, maar wel dat hij manifest andersluidende verklaringen aflegt naar aanleiding van zijn verschillende asielaanvragen. Het tijdsverloop en

zijn leeftijd zouden inderdaad een verklaring kunnen vormen voor de eventuele vaagheid van het relaas, maar vormen geen vrijgeleide om bij opeenvolgende asielaanvragen telkens verschillende versies van de feiten te geven. In elk geval kon de commissaris-generaal op grond van zijn vaststellingen rechtsgeldig besluiten dat het profiel van verzoeker ongeloofwaardig is, waardoor zijn behoefte aan internationale bescherming niet kan worden beoordeeld. Er kan op dit punt evenmin worden ingezien hoe de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

2.6. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn profiel maakt verzoeker het onmogelijk om zijn reële situatie te onderzoeken, waardoor hij onmogelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De opmerking van verzoeker dat de Afghaanse bescherming geenszins voldoet aan de Europese maatstaven doet dan ook niet ter zake.

2.7. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, kan niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst worden volstaan. Enig verband met de aanvrager zelf moet aannemelijk zijn, ook al is daartoe geen individuele bedreiging vereist. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen moet met de feitelijke toestand rekening worden gehouden, hetgeen betekent de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven (cf. RvS 4 juni 2009, nr. 4513 (c)). Aangezien verzoeker door zijn verklaringen onduidelijkheid heeft geschapen over zijn regio van herkomst en geenszins aannemelijk heeft gemaakt werkelijk afkomstig te zijn uit de provincie Herat, komt hij niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. Tenslotte stelt de Raad vast naar aanleiding van de door verzoeker ter terechtzitting geuite blote bewering dat hij in zijn land van herkomst seksueel zou zijn misbruikt door zijn stiefvader, dat hij hiervan nooit gewag heeft gemaakt tijdens zijn eerdere asielaanvragen en zelfs niet in onderhavig beroepsverzoekschrift in het kader van zijn derde asielaanvraag. Aangezien verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij deze elementen nooit eerder kon meedelen, hoewel hij aangeeft dat hij over dit misbruik reeds met de begeleidster van het OCMW zou hebben gesproken, en hij evenmin aantoonde welke de nexus is van deze elementen met het Vluchtelingenverdrag of waarom deze als ernstige schade zouden moeten worden beschouwd zoals bedoeld in de bepalingen inzake de subsidiaire bescherming, kunnen zij onmogelijk aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN